

سهام زنان از کرسی های بهشت

فرستی برای دستیابی به حقوقی که جایش خالی است

دیگر نمایندگان صرف موارد دیگر می شود که نیاز به این توجه کمالاحساس می شود و قطعاً نمایندگان زن خیلی بهتر می توانند بر این امر اشراف داشته باشند.

آمارها نشان می دهند که در صد بسیار پایینی از زنان در مجلس و شوراهای پیدا کردند، در شورای شهر اول ۰.۸۶ درصد، در شورای دوم ۱.۵ درصد و در شورای سوم ۱.۳۶ درصد زنان حضور داشتند. متناسفانه در این دوره هم میزان مشارکت زنان برای ثبت نام در انتخابات شوراهای اسلامی شهر و روستا آنچنان که باید و شاید چشمگیر نبوده است با این حال در کلاتشهری مانند تهران نزدیک به ۱۷ درصد از ثبت نام کنندگان زنان هستند. این به خوبی نشان می دهد که زنان در عرصه اجتماعی احساس کرده اند که می توانند اقبال عمومی را به سمت خودشان بکشند و موفق عمل کنند. بر اساس اعلام ستاد انتخابات کشور امسال ۲۸۷ هزار و ۴۲۵ نفر شامل ۱۷ هزار و ۸۸۵ زن معادل ۶.۳ درصد و ۲۶۹۵۴۰ مرد معادل ۹۳.۷ درصد در پنجمین دوره انتخابات شوراهای ثبت نام کرده اند. در انتخابات گذشته، زنان ۵۴.۴ درصد از کل داوطلبان را تشکیل می دادند اما در انتخابات پیش رو سهم زنان به ۶.۳ درصد رسیده است. همچنین در تهران ۵۲۳ زن برای ورود به این پارلمان تصمیم گیری شهری ثبت نام کردند.

در هر حال ثبت نام زنان در انتخابات شوراهای اسلامی شهر و روستا فرصتی برای تحقق حقی است که بر شهر دارند و تازمانی که در شهرها و روستاها

عکس: سعید غلامحسینی / شهرود

شورای اسلامی شهر و روستا می شوند، بیشتر سیاسی است و قطعاً اگر مستقل فکر و عمل کنند خیلی بهتر می توانند به جامعه زنان کشور کمک کنند. بسیاری از فعالان این حوزه معتقدند اولویت نخست زنانی که نماینده می شوند، باید رسیدگی به مشکلات زنان باشد. زنان بر اساس توانمندی ها و صلاحیت هایی که دارند به مجلس و شورا راه می یابند و قطعاً در در حوزه های که مربوط به خودشان است اقدامات مفیدی انجام می دهند. البته نکته این است که تمام ندغدغه زنانی که به شوراهای شهر راه پیدا می کنند، رسیدگی به مسائل و مشکلاتی باشد که زنان در جامعه بدون داشتن چنین مسئولیتی به آنها کام داده ای نیست.

قرار نگیرند، قطعاً معضلات و مشکلاتی که برایشان وجود دارد، هم حل نمی شوند و سهمی که در حال حاضر از این امر دارند، بسیار کمتر از آن چیزی است که باید باشند و به همین دلیل در بسیاری موارد به راحتی حق و حقوقشان نادیده گرفته می شود. زنانی که عضو شوراهای اسلامی شهر و روستا می شوند، مشکلاتی که همجسنانشان با آنها دست و پنجه نرم می کنند را بهتر از مردان می شناسند و قطعاً بیشتر می توانند برای حلشان موفق عمل کنند. البته نکته ای که نسبت به آن نقد جدی وجود دارد این است که نهادهای مدنی و رسانه های جمعی به دنبال افزایش سهم زنان در این حوزه باقی مانده است. تا زمانی که زنان در مسند قانون گذاری و تصمیم گیری

شهروند! کسانی که در یک شهر زندگی می کنند، از تمام چیزهایی که وجود دارد، سهمی دارند. این افراد همیشه ترکیبی از زنان و مردان هستند، بنابراین ایجاد فرصت های برابر برای هر دو قشر سال هاست که تبدیل به یکی از دغدغه های اصلی جامعه شده است. مدیریت شهری یکی از همین بخش هایی است که شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

شورای بین المللی زنان (ICW) تشکیلاتی برای زنان است که در برابر مرزهای ملی برای علل شایع دفاع از حقوق بشر زنان فعالیت می کند. در مارس و آوریل ۱۸۸۸، هیران زنان به همراه ۹۰ سخنگو، ۴۹ هیأت همراه و ۵۳ نماینده از سازمان زنان از ۹ کشور مختلف کاتاندا، ایالات متحده آمریکا، ایرلند، هند، انگلیس، فنلاند، دانمارک، فرانسه و نروژ در واشینگتن گرد هم آمدند. همچنین گروهی از زنان از سازمان های حرفه ای، اتحادیه های کارگری، گروه های هنری و جامعه خیرخواه در این نشست شرکت داشتند. شوراهای ملی به شورای بین المللی زنان وابسته اند و در نتیجه در سطح بین المللی تقاضا و اقدامات آنها شنیده می شود.

شورای بین المللی زنان از مشاوره با سازمان ملل متحد و نماینده های دائمی آن از جمله یونسکو، یونیسف، سازمان غذا، شورای اجتماعی و اقتصادی سازمان ملل متحد، سازمان بهداشت جهانی، سازمان بین المللی کار، برنامه توسعه سازمان ملل متحد، محیط زیست سازمان ملل متحد و سازمان توسعه صنعتی سازمان ملل متحد برخوردار است.

آغاز به کار

در سفری به اروپا در سال ۱۸۸۲، الیزابت کادی استانتون آمریکایی، مدافع حقوق زنان و سوزان آنتونی از ایدیه یک سازمان بین المللی زنان با اصلاح طلبان در چند کشور مباحثه کردند. کمیته ای برای توسعه این ایده تشکیل شد. انجمن ملی مدافع زنان که به وسیله آنتونی و استانتون هدایت می شد، ملاقاتی برای تأسیس شورای بین المللی زنان برگزار کرد که ۲۵ مارس سال ۱۸۸۸ در واشینگتن برگزار شد. در بخشی از این جلسه جشن چهلمین کنوانسیون سنکافاز (نخستین کنوانسیون حقوق زنان) برگزار شد. راشل فاستر بخشی گسترده ای از جزئیات برنامه ریزی نخستین جلسه از شورای بین المللی زنان را مدیریت کرد و سوزان آنتونی ریاست بیش از ۸ جلسه را به عهده گرفت.

شورای بین المللی زنان پیش نویس قانون اساسی را طراحی و برای هر سه سال جلسات ملی و برای هر پنج سال جلسات بین المللی را در نظر گرفت.

میلیست گرت فاست از انگلستان به عنوان رئیس این شورا انتخاب شد اما او این سمت را نپذیرفت.

دیگر رؤسای اولیه این شورا:

- لیدی آبردین از اسکاتلند ۱۸۹۳-۱۸۹۶، ۱۹۰۴-۱۹۲۲، ۲۰-۱۹۲۲
- مری ریست سیوال از ایالات متحده آمریکا ۱۸۹۹-۱۹۰۴
- پائولین چاپونیر چکس از سوئیس ۱۹۲۰-۱۹۲۲
- بارونز ماریس بول از بلژیک ۱۹۳۶-۴۷

در سال ۱۹۸۴، شورای بین المللی زنان در برلین برگزار شد. در سال ۱۸۹۹ در لندن و در سال ۱۹۰۴ مجدداً جلسه شورای بین المللی زنان در برلین برگزار شد. سال های اولیه، ایالات متحده بسیاری از هزینه های سازمان و حق عضویت ها، که حجم عظیمی از بودجه این شورا را تأمین می کرد، پشتیبانی کرد. بسیاری از جلسات در اروپا و آمریکای شمالی برگزار شد و استفاده از سه زبانه رسمی انگلیسی، فرانسوی و آلمانی تصویب شد که شرکت کنندگان از کشورهای غیر اروپایی را مأیوس کرد.

در سال ۱۹۰۴ در کنگره شورای بین المللی زنان در برلین، سازمان جداگانه ای برای تطبیق هویت فمینیستی قوی از انجمن های ملی دفاع از حقوق زنان تشکیل شد: اتحاد بین المللی دفاع از حقوق زنان. در سال ۱۹۵۲، شورای بین المللی زنان، اولین ائتلاف خود، کمیته مشترک سازمان بین المللی زنان را برای انتصاب زنان به اتحاد ملل تشکیل داد.

در سال ۱۹۳۱، اتحاد ملل با هم کمیته مشورتی زنان در ملیت را برای پرداختن به

نگاه

در بسیاری از امور نیازمند نگاه زنانه ایم

نیازهای واقعی زنان را عمیقاً درک می کنند. در سال هایی که به عنوان خادم و برگزارنده مردم در شورای شهر فعالیت می کردم، به مسائلی جزئی برخورد می کردم که کارشناسان آقا حتی با توانمندی بیشتر، به ندرت به آنها پی می بردند. به عنوان مثال و به عنوان جزئی ترین مسأله ای که در سال های خدمت به آن برخورد کردم، مسأله جوی های آب بود که بسیاری از بانوانی که به همراه فرزندان از تاکسی و یا سایر خودروها پیاده می شدند، به درون آنها سقوط می کردند. بارها این مسأله را پیگیری کردم و از مسئولان خواستیم که این مسأله را پیگیری کرده و روی جوی های شهر را ببوشانند. زنان همواره نکات ریزی را خواهند دید که مردان از کنار آنها ساده می گذرند و اینطور مسائل ساده انگاشته می شود.

حضور زنان برای بحث های کارشناسی در شورای شهر و یا مجلس شورای اسلامی واجب است و حضور آنان به تخصیص امکانات به زنان و حل مشکلات و درک نیازهای آنان کمک خواهد کرد.

در بچه ای به بیرون

آشنایی با نهادهای شورایی زنان در جهان

شورای بین المللی زنان

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

موضوع حقوق زنان و ملیت آنان در زمان ازدواج با مردی از کشوری دیگر نام گذاری کردند. دو ائتلاف دیگر در سال ۱۹۳۱ تشکیل شد: کمیته ارتباطات و کمیته صلح و کمیته خلع سلاح. در سال ۱۹۳۶، در قانون اساسی شورای بین المللی زنان تجدید نظر شد. شورای ملی زنان ایالات متحده آمریکا در سال ۱۸۸۸ در اولین اجلاس تشکیل شد. شورای ملی زنان در کاتاندا در سال ۱۹۸۳ تأسیس شد. در فرانسه شورای ملی زنان در سال ۱۹۰۱ ایجاد شد. در استرالیا در ۱۹۳۱ شورای ملی زنان برای همکاری با نهادهای دولتی موجود از پیش از قدراسیون استرالیا تأسیس شد. در طول سال ۱۹۲۰، شورای بین المللی زنان با اتحادیه ملل و پس از جنگ جهانی دوم با سازمان ملل متحد فعالیت می کرد.

آمارها در مورد مشارکت زنان در انتخابات چه می گوید؟

سهام خواهی نیمی از جمعیت کشور در مدیریت شهری

خودشان را به نمایش بگذارند. نزدیک به سه هزار نفر از بانوان عضو اصلی و مابقی عضو علی البدل شوراهای اسلامی شهر و روستا هستند.

با فعالیت دولت یازدهم سه نفر از معاونان رئیس جمهوری را زنان تشکیل دادند و اکنون ۱۰ درصد کابینه دولت زنان هستند، بانوان کشور در کابینه را به بدنه دولت فعالیت دارند و ۱۶ نماینده زن در مجلس حضور دارند و انتصاب یک زن به عنوان قاضی جرقه های از امید در دل بانوان زد.

مدیریت ۴۰ درصد مدیران نشریات توسط زنان، وجود ۲۵ نشریه ویژه زنان، مشغول بودن ۲۲ درصد زنان ایرانی در بخش کشاورزی، ۵۲ درصد در بخش خدمات، فعالیت ۲۵ درصد زنان در بخش صنعتی نساجی، پوشاک و صنایع دستی، فعالیت زنان در ۱ درصد از یکصد هزار تعاونی فعال از دیگر اقداماتی است که در طول این دوره انجام شده است.

همچنین طبق آمارها، در بخش استخدام دولتی، زنان سهم ۲۷/۲۷ درصد را از آن خود کرده اند اما در بخش خصوصی حضور زنان به ۷۲ درصد رسیده است. تعداد مدیران زن در شرکت های دانش بنیان نیز ۳۲۰ نفر، فعالیت زنان در ۱۷ تشکل سیاسی و حزب (سمت دبیر کلی زنان)، سهم ۴۷ درصدی زنان از کل دانشجویان نیز از دیگر فعالیت های زنان به شمار می رود. بر اساس آمارها، یک هزار و ۵۴۴ زن به عنوان دهبیار فعالیت دارند و ۸۱۷ زن نیز مشاور امور بانوان دستگاه های اجرایی هستند.

همچنین دوزن به عنوان معاون استاندار و ۵۰ زن به عنوان مدیران کل استانداری ها انتخاب شده اند و این در حالی است که در کل دستگاه های اجرایی ۴۹ مدیر کل زن داریم. معاونان زن مدیرکل از استانداری ها ۴۰ نفر و معاونان مدیران کل در دستگاه های اجرایی ۲۱۵ نفر هستند که علاوه بر آن چهار فرماندار زن و هفت معاون فرماندار زن، ۲۲۰ زن به عنوان مشاور امور بانوان در فرمانداری ها و ۱۹ زن نیز به عنوان بخشدار فعالیت دارند.

خودشان را به نمایش بگذارند. نزدیک به سه هزار نفر از بانوان عضو اصلی و مابقی عضو علی البدل شوراهای اسلامی شهر و روستا هستند.

با فعالیت دولت یازدهم سه نفر از معاونان رئیس جمهوری را زنان تشکیل دادند و اکنون ۱۰ درصد کابینه دولت زنان هستند، بانوان کشور در کابینه را به بدنه دولت فعالیت دارند و ۱۶ نماینده زن در مجلس حضور دارند و انتصاب یک زن به عنوان قاضی جرقه های از امید در دل بانوان زد.

مدیریت ۴۰ درصد مدیران نشریات توسط زنان، وجود ۲۵ نشریه ویژه زنان، مشغول بودن ۲۲ درصد زنان ایرانی در بخش کشاورزی، ۵۲ درصد در بخش خدمات، فعالیت ۲۵ درصد زنان در بخش صنعتی نساجی، پوشاک و صنایع دستی، فعالیت زنان در ۱ درصد از یکصد هزار تعاونی فعال از دیگر اقداماتی است که در طول این دوره انجام شده است.

همچنین طبق آمارها، در بخش استخدام دولتی، زنان سهم ۲۷/۲۷ درصد را از آن خود کرده اند اما در بخش خصوصی حضور زنان به ۷۲ درصد رسیده است. تعداد مدیران زن در شرکت های دانش بنیان نیز ۳۲۰ نفر، فعالیت زنان در ۱۷ تشکل سیاسی و حزب (سمت دبیر کلی زنان)، سهم ۴۷ درصدی زنان از کل دانشجویان نیز از دیگر فعالیت های زنان به شمار می رود. بر اساس آمارها، یک هزار و ۵۴۴ زن به عنوان دهبیار فعالیت دارند و ۸۱۷ زن نیز مشاور امور بانوان دستگاه های اجرایی هستند.

همچنین دوزن به عنوان معاون استاندار و ۵۰ زن به عنوان مدیران کل استانداری ها انتخاب شده اند و این در حالی است که در کل دستگاه های اجرایی ۴۹ مدیر کل زن داریم. معاونان زن مدیرکل از استانداری ها ۴۰ نفر و معاونان مدیران کل در دستگاه های اجرایی ۲۱۵ نفر هستند که علاوه بر آن چهار فرماندار زن و هفت معاون فرماندار زن، ۲۲۰ زن به عنوان مشاور امور بانوان در فرمانداری ها و ۱۹ زن نیز به عنوان بخشدار فعالیت دارند.

خودشان را به نمایش بگذارند. نزدیک به سه هزار نفر از بانوان عضو اصلی و مابقی عضو علی البدل شوراهای اسلامی شهر و روستا هستند.

با فعالیت دولت یازدهم سه نفر از معاونان رئیس جمهوری را زنان تشکیل دادند و اکنون ۱۰ درصد کابینه دولت زنان هستند، بانوان کشور در کابینه را به بدنه دولت فعالیت دارند و ۱۶ نماینده زن در مجلس حضور دارند و انتصاب یک زن به عنوان قاضی جرقه های از امید در دل بانوان زد.

مدیریت ۴۰ درصد مدیران نشریات توسط زنان، وجود ۲۵ نشریه ویژه زنان، مشغول بودن ۲۲ درصد زنان ایرانی در بخش کشاورزی، ۵۲ درصد در بخش خدمات، فعالیت ۲۵ درصد زنان در بخش صنعتی نساجی، پوشاک و صنایع دستی، فعالیت زنان در ۱ درصد از یکصد هزار تعاونی فعال از دیگر اقداماتی است که در طول این دوره انجام شده است.

همچنین طبق آمارها، در بخش استخدام دولتی، زنان سهم ۲۷/۲۷ درصد را از آن خود کرده اند اما در بخش خصوصی حضور زنان به ۷۲ درصد رسیده است. تعداد مدیران زن در شرکت های دانش بنیان نیز ۳۲۰ نفر، فعالیت زنان در ۱۷ تشکل سیاسی و حزب (سمت دبیر کلی زنان)، سهم ۴۷ درصدی زنان از کل دانشجویان نیز از دیگر فعالیت های زنان به شمار می رود. بر اساس آمارها، یک هزار و ۵۴۴ زن به عنوان دهبیار فعالیت دارند و ۸۱۷ زن نیز مشاور امور بانوان دستگاه های اجرایی هستند.

همچنین دوزن به عنوان معاون استاندار و ۵۰ زن به عنوان مدیران کل استانداری ها انتخاب شده اند و این در حالی است که در کل دستگاه های اجرایی ۴۹ مدیر کل زن داریم. معاونان زن مدیرکل از استانداری ها ۴۰ نفر و معاونان مدیران کل در دستگاه های اجرایی ۲۱۵ نفر هستند که علاوه بر آن چهار فرماندار زن و هفت معاون فرماندار زن، ۲۲۰ زن به عنوان مشاور امور بانوان در فرمانداری ها و ۱۹ زن نیز به عنوان بخشدار فعالیت دارند.

چرا زنان در جایگاهی که باید نیستند؟

۳- تعداد زیاد متقاضی آقایان در صف مصادر امور هم فرصت مساوی مشارکت را از دست زنان گرفته است.

خاطرم هست برای معرفی افراد برای شهرداری تهران در سال ۸۱-۸۰ از من هم برنامه گرفتند که برای مهندس چمران ارسال کردم. با این که سوابق اجرایی کشوری در دوران دفاع مقدس داشتم و اولین مشاور معاون رئیس جمهوری در زمان مرحوم آقای هاشمی ولی دکتر احمدی نژاد را منصوب کردند.

با این اوصاف که سهم مشارکت خانم ها پایین است، اما کیفیت کار آنها در مدیریت شهری می تواند در افزایش رضایت مردم موثر واقع شود. البته وظیفه همه ماست که تلاش کنیم توجه اجتماعی را در اجماع و اعتماد به مدیریت زنان ایجاد کنیم یا سطح آن را افزایش دهیم که شما

تاکتون در پرونده های فساد اقتصادی جای پای از خانم ها نیست؟ بالطبع فرصت دادن به آنها به نفع مردم و توسعه پهنه کشور خواهد بود. متاسفانه به چند دلیل ذیل، زنان در جایگاه مقام های اجرایی و حتی پارلمانی مثل هیأت رئیسه و ریاست و مدیریت های کلان کشوری و شهری حتی شهرداری و... قرار نگرفته اند:

۱- غالباً خودشان به صورت مستقل یا به صورت ائتلاف زنان کشور عمل نکرده و اظهار نظر و اعلام مواضع نمی کنند.

۲- منتظر تصمیمات جناح های سیاسی و آقایان خصوصاً در نهایی شدن لیست انتخابات مختلف می مانند. البته این مسأله در اجماع حزبی امری ستودنی است به شرطی که ساختار تشکیلاتی حزبی وجود داشته و آرا و نظرات قشر زنان در آن تأثیر گذار باشد که چنین نیست.

رفعت بیسات، نماینده سابق مجلس شورای اسلامی زنان به همان میزانی که در پیروزی انقلاب اسلامی ایران و تثبیت حکومت در رأی دادن و محبت از ارزش های آن خصوصاً در دفاع مقدس نقش و سهم داشته اند و در بحران های مختلف سنگ زیرین اسباب و نمونه صبر بوده اند، می توانستند در مدیریت کلان و خرد از ریاست جمهوری، وزارت، استانداری و بالاخره در مدیریت شهری هم مشارکت کنند و به دلیل ویژگی های روانشناختی و خصلتی که دارند، عملکرد بهتر و موثرتری داشته باشند.

حداکثر اگر وضع بهتر از وضع موجود ایجاد نمی کردند، بدتر از این نمی شد.

پاکدستی زنان از همان ویژگی ها و خصلت هایی است که در حال حاضر جامعه از عدم وجود صدرصدی آن در بین عده ای از دولتمردان در رنج است. دقت کرده اید که